

Úrvacsorás istentisztelet – Nagycsütörtök

Budapest-Fasor, 2022. április 14.; MGYTK

<https://youtu.be/4WiBwqg2DB4>

Az ünnep igéje: Mi egyedül Krisztus keresztségével dicsekszünk, mert általa van váltságunk és üdvösségünk. (Gal 6,14)

Lekció: Jn 13,1-15 – Jézus megmossa tanítványai lábát; A Mester és tanítványai

Közeledett a páska ünnepe, és Jézus tudta, hogy eljött az ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához. Szerette övéit e világban, szerette őket mindvégig. És vacsora közben, amikor az ördög már a szívébe sugallta Júdás Iskariótesnek, Simon fiának, hogy árulja el őt, Jézus tudva, hogy az Atya mindent a kezébe adott, és hogy az Istentől jött, és az Istenhez megy, felkelt a vacsorától, letette felsőruháját, és egy kendőt kötött magára, azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni és törölni a magára kötött kendővel. Simon Péterhez lépett, aki így szólt hozzá: Uram, te mosod meg az én lábamat? Jézus így válaszolt neki: Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted. Péter így szólt hozzá: Az én lábamat nem mosod meg soha. Jézus így válaszolt neki: Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám. Simon Péter erre ezt mondta neki: Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is! Jézus így szólt hozzá: Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mind. Mert tudta, ki árulja el, azért mondta: Nem vagytok mindnyájan tiszták.

Miután megmosta a lábukat, és felvette a felsőruháját, ismét asztalhoz telepedett, és ezt mondta nekik: Értitek, hogy mit tettem veletek? Ti Mesternek és Úrnak hívtok engem, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.

Textus: Jel 19,6-8 – A Bárány menyegzője

És hallottam valami nagy sokaság hangját, amely mintha nagy vizek zúgása és erős mennydörgés hangja volna: Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya, és megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba: ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti.

Kedves Gyülekezet!

A házastársi viszony a legszorosabb és legmélyebb kapcsolat ember és ember között. Az esküvő, a menyegző pedig ennek az elválaszthatatlan összetartozásnak az ünnepélyes nyitánya. Amire mindenki gondosan készül. Amire mindenki ünneplőbe öltözik. Ami a násznép és az ifjú pár számára egyaránt a boldog öröm napja.

Érthető, hogy a menyegző és a házasság e képét már az ószövetségi próféták is használták az Isten és népe közötti szeretetkapcsolat, életközösség és egység ábrázolására.

Ezek az ószövetségi próféták egyenesen szerelmes férjhez hasonlítják az Úristent. Aki népét, az övéit, mint férj a feleségét: féltőn, féltékenyen szereti, akit egyedül magának akar tudni és elkülöníteni, akivel szövetségre lép, akinek örök hűséget fogad.

Ismerjük Ézsaiás gyönyörű sorait (54,5.10): *Aki alkotott, az a férjed, akinek Seregek URa a neve, és aki megváltott, az Izráel Szentje, akit az egész föld Istenének hívnak. ... Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békeségem szövetsége nem inog meg – mondja könyö-*

rülő URad. Ismerjük Ezékiel szavait is (16,8): Megesküdtem neked, és szövetségre léptem veled – így szól az én Uram, az ÚR –, és az enyém lettél.

Az Újszövetség ezt a szép menyegző és házasság képet aztán Krisztusra és az ő egyházára alkalmazta. A hívők gyülekezete a menyasszony. Jézus Krisztus a vőlegény – aki a jegyeséért kész az istenségéről lemondani és kész érte meghalni is. Pál ezért állítja őt példaként a férjek elé is, mondván: *Ti Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte!* (Ef 5,25)

Az esküvők és a házasságok a maguk emberi tökéletlenségében is előképei annak a csodálatosan tökéletes és boldog időszaknak, annak a messiási üdvökornak, melyről a Jelenések könyve, – az idő, a jövő fátylát félrelibbentve – a Bárány menyegzőjeként beszél.

Az egyház, mint vőlegénye számára felékesített menyasszony, éber, felkészülten, és Istentől kapott szép, tiszta, hófehér ruhában várja vőlegényét: a jövőben valamikor majd biztosan újra megjelenő Krisztust, és a kettejük közötti teljes és vég nélküli egység boldog örömét.

Erre a jövőbeni boldog menyegzői öröme készí-

tenek elő nagycsütörtök Jézus által bevezetett gyakorlatai: a lábmosás és az utolsó vacsora is.

Az utolsó vacsorán Jézus a lehető legnagyobb szolgálatkészség és a legteljesebb odaadás jelének számító lábmosással (s később értünk vállalt halálával) fejezte ki tanítványai iránt érzett végtelen szeretetét. Ő, a Mester, így adta értésükre, hogy nekik – nekünk – ugyanilyen odaadó, önátadó, szolgáló szeretettel kell viszonyulnunk egymás és minden számunkra ismeretlen, de utunkba akadó felebarátunk iránt. A viszonzást, ha érkezik: megköszönve, a köszönetnek, ha érkezik: örülve, de ezeket mégsem elvárva.

Ez az önátadó, odaadó szolgáló szeretet a gyakorlati feltétele, az alapja, a központi tette az örök élet elnyerésének, a vőlegény és jegyese közötti teljes és vég nélküli egység és közösség átélésének. Erre teremtettünk – s bűnünk, hűtlenségünk, „parázna-ságunk” jele az, ha ebben nem veszünk részt.

Tegnap délután a fasori gyülekezet húsz tagja visszarepült az időben és részt vett Jézus és a Tizenkettő közösen elköltött utolsó, az Egyiptomból való szabadulás emlékére ült páskavacsoráján. Szép szédes rendben fogyasztottunk a gondos és szolgáló kezek által nekünk elkészített, az egyiptomi szolgálatot megidéző jelképes ételekből, a kovásztalan kenyérből, valamint az Isten szabadítását jelképező borból. Ezen a tegnapi alkalmon is hangsúlyoztuk azt, amit egykor Jézus is, hogy a megtört kenyér és a megáldott bor fogyasztása, azaz úrvacsoravételeink által mi nem csak Jézus büntörő halálában és velünk kötött új szövetségében részesedünk, hanem megelőlegezetten már Isten királyi uralmában, a Bárány menyegzőjében is, a szenttel való közösségben is.

Megváltó Krisztusom! Eljöttél hozzám, mint régi eljegyzéseken a vőlegény jött szerelme házához. Fizetél is értem, de nem arannyal és nem ezüsttel... Megdöbbenve nézem és értem nagypéntek felé tartó utadat, áldozatodat – eljegyzési ajándékodat. Elkötelezted magad irántam, és ez ámulatba ejt. Készülök, Uram, igyekszem – segíts felkészülnöm. S, addig is, közben is, hadd ízleljem a veled való közösség, eljövendő országod örömét. Ámen. (Sefcsik Zoltán)

Ének: 370,4

Ha célhoz érek egykoron, S vár örök égi részem, Hadd legyen véred bíborom, Az fedjen el egészen! Az legyen fénylő koronám, Ha égi trónján vár reám Szent felsége Atyámnak, Ki veled eljegyzett engem, Hogy égi ékességemben Mint jegyessed ott álljak!

Az elmúlt két évben az Úrvacsora évének égisze alatt vasárnaponként evangélikus lelkészek gondolatait olvastuk fel az úrvacsoráról. Kettőt idézek most ezek közül. Az elsőben Hafenscher Károly azt írja: „Az úrvacsorai oltár és az örökkévalóságban a királyi menyegző ugyanaz az asztal. A két végén ülünk: a még itt lévők és azok, akik előrementek. Mindazok, akik nem utasították vissza Jézus meg nem érdemelt, de személy szerint érvényes meghívását.” S Tóth Károly István mintegy kiegészíti ezt a gondolatot: „Az úrvacsoravételkor ennek az asztalnak csak az egyik végét vesszük körül. A másik végét nem látjuk, az a mennyben áll, megterítve. Tehát az úrvacsora által nemcsak a templomban jelen lévőkkel, hanem sokakkal közös asztalt ülünk körül, és így egy időn és téren átívelő, nagy közösségbe kapcsolódunk be.”

Merítsünk erőt és örömet, Testvérek, abból a képből, melyet a Jelenések könyve az idei nagycsütörtökön megmutat nekünk! Lássuk meg a vőlegény Jézus és a Tizenkettő jegyes nagycsütörtöki ünnepi együttlétének a távoli folytatását is! Az idők végén célba érő, az igaz és szolgáló tetteik fényes és tiszta gyolcsába öltözött tanítványok hallelujázó népes mennyei seregét. Akik között – hitünk szerint és Krisztus érdeméért – mi, mai tagadó Péterek, mai árulkodó Júdások, kételkedő Tamások is ott örvendezünk majd. A Sátánt és a halált, a gonoszság hatalmát legyőző Bárányal. Teljes és vég nélküli egységben. Ő a mi Istenünk, a Pantokrátor, a Mindenható, ő uralkodik bennünk is, ő segít nekünk is, hogy gyarlóságaink dacára felkészült és ünnepi díszbe öltözött jegyeseiként állhassunk majd elé. Imádkozzunk!